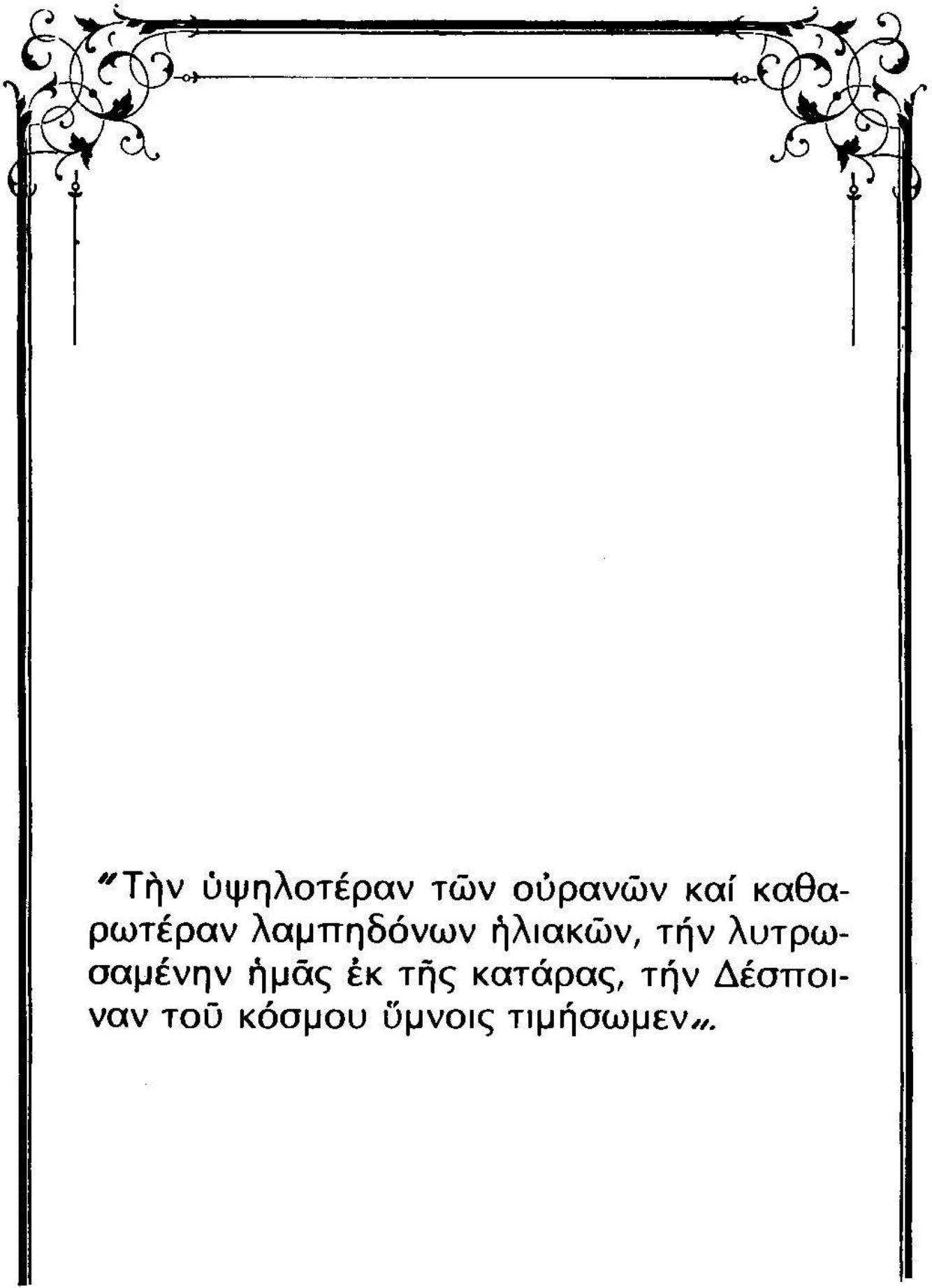

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

“Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν”.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

“Όταν ἐπρόκειτο νά μεταστῆ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀνῆλθεν εἰς τό Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, ἵνα προσευχηθῆ εἰς τόν Θεόν καί παρεκάλεσεν τόν Παντοδύναμον Πατέρα τοῦ Σύμπαντος, ὅπως ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ τῆς δείξει τοὺς τόπους τῆς κολάσεως εἰς τόν Ἄδην. Ἀμέσως τότε κατέφθασεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἀκολουθούμενος ἀπό τετρακόσιους ἀγγέλους. Οὗτος χαιρετήσας τήν Θεοτόκον εἶπεν· «Χαῖρε πανύμνητος Θεοτόκε. Χαῖρε τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα. Χαῖρε τοῦ Υἱοῦ ἡ κατοίκησις. Χαῖρε τῶν ἑπτά οὐρανῶν τό στερέωμα. Χαῖρε τῶν δεκατεσσάρων ἀσμάτων ἡ ὀχύρωσις. Χαῖρε τῶν ἑξαπτερύγων ὁ ἔπαινος. Χαῖρε τῶν προφητῶν τό κήρυγμα. Χαῖρε τῶν τοῦ Θεοῦ ποιημάτων ὑψηλότερα καί πάσης κτίσεως τιμιωτέρα. Χαῖρε ἡ ἕως τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ διελθοῦσα. Καί τότε ἡ Θεοτόκος ἀπήντησεν εἰς τόν Μιχαήλ· «Χαῖρε καί ἐσύ ἀρχιστράτηγε Μιχαήλ, τοῦ ἀοράτου Πατρός λειτουργέ. Χαῖρε ὁ τόν διάβολον καταισχύνας καί παρά τόν Θρόνον τοῦ Θεοῦ ἀξίως παριστάμενος.» Καί κατόπιν ἐχαιρέτησεν ἡ Θεοτόκος καί τοὺς ἄλλους ἀγγέλους λέγουσα· «Χαίρετε ὦ ἅγιοι ἄγγελοι καί λειτουρ-

γοῦντες ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μου.» Ἐζήτησεν δὲ νὰ
 τῆς δείξουν ὄλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, οἵτινες κάτω εἰς
 τὸν Ἄδην τιμωροῦνται διὰ τὴν ἀνυπακοὴν των πρὸς
 τὸν θεῖον νόμον, ὅσον καιρὸν ἐζοῦσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐ-
 ρωτηθέντος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, πόσες κολάσεις
 ἁμαρτωλῶν ὑπάρχουν, οὗτος ἀπήντησεν· «Δέσποινα
 καὶ Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, πολλές καὶ ἀμέτρητες εἶναι
 οἱ κολάσεις.» Καί τότε ἡ Παναγία ἐζήτησεν νὰ ἐπισκε-
 φθῆ τίς κολάσεις μέ διεύθυνσιν δυτικῶς. Εὐθύς ἤνοιξεν
 τὸ στόμα του ὁ Ἄδης, ἐφάνη πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ
 γυναικῶν, καὶ ἤκουσεν θρήνους καὶ κλαυθμούς καὶ
 βογγητὰ πολλά. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Θεοτόκου, τί ἁ-
 μάρτημα εἶχον τοῦτοι διαπράξει, ἀπήντησεν ὁ ἀρχι-
 στρατήγος, ὅτι δέν εἶχον διαφυλάξει τὸν νόμον καὶ τὰς
 ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. Μακρύτερον εἶδεν ἡ Παναγία ἄλλο
 σκότος βαθύ, διὰ τὸ ὁποῖον τῆς εἶπεν ὁ ἀρχάγγελος,
 ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὸ αἰώνιον σκότος καὶ ὅτι οὐδεμίαν
 ἐξουσίαν εἶχον οἱ ἄγγελοι διὰ τοῦτο, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἀ-
 τέρμονον βάθος του εὐρίσκοντο ἁμαρτωλοί, πού θά ἔ-
 βλεπον φῶς μόνον κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν. Κα-
 τόπιν παρακλήσεων καὶ ἱκεσιῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεο-
 τόκου πρὸς τὸν Λυτρωτὴν καὶ Ποιητὴν τοῦ κόσμου, ἐ-
 σηκώθη τὸ σκότος ἐν εἴδει συννέφου, καὶ ἐφάνη πλῆ-
 θος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κολαζόμενοι διὰ τὰς προτέ-
 ρας ἁμαρτίας των ἐπὶ τῆς γῆς. Εἶπεν δὲ ὁ ἀρχάγγελος
 Μιχαήλ· «Ὅλοι αὐτοὶ δέν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Πατέρα,
 τὸν Υἱόν, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ δέν ὠμολόγησαν ἐσένα
 Θεοτόκον». Καὶ οἱ κολαζόμενοι ἰκέτευαν τὴν Θεοτό-
 κον, ἵνα μεσολαβήσῃ δι' αὐτοὺς εἰς τὸν πανάγαθον

Θεόν. Τό σκότος ὅμως ἔπεσεν καί πάλιν, ὡς πρότερον, τό ἴδιο βαθύ καί πυκνό, καί τούς ἐσκέπασεν μέχρι τήν Δευτέραν Παρουσίαν.

Κατόπιν ἡ Θεοτόκος ἐζήτησεν νά ὑπάγουν εἰς τό βόρειον μέρος. Ἐκίνησεν λοιπόν ἡ χερουβική ἄμαξα μέ τήν συνοδείαν τῶν τετρακοσίων ἀγγέλων καί ἔφθασαν εἰς ἐκεῖνο τό μέρος ἀπ' ὅπου ἐπήγαζεν πύρινος ποταμός. Ἐντός αὐτοῦ εἶδεν ἡ Θεοτόκος καί πάλιν ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπό ἀνδρας καί γυναίκας βογγοῦντες καί θρηνοῦντες καί κραυγάζοντες διά τά βάσανά των. Ἄλλοι ἦσαν μέχρι τά γόνατα βυθισμένοι εἰς τόν ποταμόν, ἐνῶ ἄλλοι ἕως τό στήθος, τόν λαιμόν ἢ ἀκόμη καί ἕως τήν κεφαλήν. Καί τότε ἠρώτησεν ἡ Θεοτόκος, ποιοί ἦσαν αὐτοί καί τί ἁμαρτήματα εἶχον διαπράξει καί εὐρίσκοντο βασανιζόμενοι εἰς αὐτό τό μέρος. Ὁ δέ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἀπήντησεν· «Εἶναι μέχρι τά γόνατα εἰς τόν πύρινον ποταμόν, ὅλοι ὅσοι παρήκουσαν τό θέλημα τῶν γονέων τους ἢ τούς ὕβριζον καί ἀντίλεγον εἰς τήν θέλησίν των, καί οἱ ἕως τήν μέσην εἶναι ὅσοι ἐκληρονόμησαν τήν περιουσίαν τῶν γονέων των καί ἐσπατάλησαν τά χρήματά των δι' ἀνοσιουργήματα μή λαβόντες ὑπ' ὄψιν τούς πτωχοῦς καί πένητας, ὥστε νά δώσουν βοήθειαν δι' ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τῶν γονέων των. Ὅσοι δέ καίγονται ἕως τό στήθος εἶναι αὐτοί πού ὕβρισαν καί ὠνείδισαν τούς σύντεκνοῦς των. Καί οἱ ἕως τόν λαιμόν τιμωροῦνται διότι ὕβρισαν ἢ συμπεριφέρθηκαν ἀπρεπῶς πρὸς τούς διδασκάλους των, οἵτινες ἐκοπίασαν καί ἐμόχθησαν νά τούς σπουδάσουν. Καί οἱ ἕως τήν κεφαλήν εἶναι ὅσοι ἔχουν γευ-

θεῖ ἀνθρώπινον κρέας. Εἶδεν ἡ Θεοτόκος καί ἄλλους
νά βασανίζονται καί νά τιμωροῦνται. Καί πάλιν ἠρώτη-
σεν τόν ἀρχάγγελον Μιχαήλ διά τά ἀμαρτήματα τά ὑπ’
αὐτῶν πεπραγμένα. Καί ὁ ἀρχάγγελος ἀπήντησεν·
«Δέσποινα τοῦ κόσμου, εἶναι αὐτοί πού ἐσκότωσαν τά
τέκνα των καί ἄφησαν αὐτά νά τά κατασπαράξουν τά
σκυλιά, καί ὅσοι παρέδωσαν τούς ἀδελφούς των εἰς ἄ-
σεβεῖς βασανιστές ἢ ὅσοι ὀρκίζονται ψευδῶς ἐνῶ μέ τό
χέρι τους κρατοῦν τόν Τίμιον Σταυρόν. Εἰς ἄλλο δέ μέ-
ρος εἶδεν ἡ Θεοτόκος ἄνδρα τινά δεμένον, ἀπό τά χέ-
ρια καί τά πόδια κρεμασμένον, καί τόν ἔτρωγαν τά
σκουλήκια τῆς κολάσεως. Τό ἀμάρτημά του ἦτο ὅτι ἐ-
τόκισεν τά ἄσπρα του. Καί πιο κάτω μιά γυναῖκα κρε-
μασμένη ἀπό τά αὐτιά εἶχε γίνει βορά των θηρίων. Τό
ἀμάρτημά της ἦταν ὅτι ἐπήγαινε ἀπό σπίτι σέ σπίτι,
ἔπαιρνε καί ἔβαζεν λόγια καί δημιουργοῦσε σκάνδαλα
μεταξύ τῶν οἰκογενειῶν. Εἶπεν δέ ἡ Θεοτόκος βλέπου-
σα αὐτήν νά βασανίζεται· «Καλλίτερον νά μήν εἶχεν γεν-
νηθεῖ.» Εὐθύς εἶπεν ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ· «Μπο-
ροῦμε νά ὑπάγωμεν τώρα καί εἰς τάς μεγάλας κολά-
σεις.» Καί ἐξεκίνησαν μαζί μέ τήν συνοδείαν τῶν τετρα-
κοσίων ἀγγέλων. Ὄταν δέ ἔφθασαν εἶδον σκαμνιά πυ-
ρακτωμένα ἐπί τῶν ὀπείων ἐκάθηντο πολλοί ἄνδρες
καί γυναῖκες καί κατεκαίοντο. Εἶπεν τότε ἡ Θεοτόκος·
«Ποῖον τό ἀμάρτημα τούτων, καί διατί τόσο ἀυστηρά
ἡ τιμωρία των.» Ἀπήντησεν δέ ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ
ὡς κάτωθι· «Εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀδίκως καί δίχως αἰτίαν
τούς ἱερεῖς ἐκακοποίησαν.» Εἰς ἄλλον δέ τόπον πλη-
σίον κείμενον, εἶδεν ἡ Θεοτόκος κρεβάτια πυρακτω-

μένα, ἐπί τῶν ὁποίων πλῆθος μέγα, ἀποτελούμενον ἀπό ἀνδρας καί γυναίκας ἔκειτο. Ἐφοῦ δέ ἡ Θεοτόκος ἠρώτησεν καί πάλιν διά τὰ ἀμαρτήματά των, ἀπήντησεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ οὕτω· «Εἶναι ὅλοι ὅσοι τήν ἁγίαν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς ἀντί νά ὑπάγουν εἰς τήν ἐκκλησίαν, ἵνα ἀκούσουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔμενον εἰς τάς οἰκίας των, ἀπέχοντες οὕτω τῆς Θείας Λειτουργίας. Καί τότε ἠρώτησεν ἡ Θεοτόκος· «Ἐάν τις ἦτο τόσον ἀσθενής ὥστε δέν ἡδύνατο νά σηκωθῆ.» Ἀπαντῶν δέ ὁ ἄρχων Μιχαήλ εἶπεν· «Σωθήσεται τις μόνον, ὅστις δέν θά ἡδύνατο νά ἐγκαταλείψῃ τήν κλίνην του ἀκόμη καί ὅταν τό σπῆτι του ἀπό τίς τέσσερις μεριές φωτιά ἔπιανεν.» Εἶπεν δέ ἡ Θεοτόκος· «Ὁρθῶς βασανίζονται λοιπόν ὅσοι δέν τηροῦν τήν ἡμέραν τῆς ἁγίας Κυριακῆς.»

Εἰς ἄλλον δέ τόπον εἶδεν ἡ Θεοτόκος πολυπληθῆ δένδρα ἐκ σιδήρου γενόμενα καί ἐκ τῶν σιδερένιων κλαδιῶν των ἐκρέμοντο δεμένοι ἀπό τίς γλῶσσες πολλοί ἄνθρωποι. Δί' αὐτούς εἶπεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ εἰς τήν Θεοτόκον ὅτι ἦσαν κλέπτες, κακοῦργοι, δολοφόνοι, ψευδομάρτυρες, ἐκεῖνοι πού διχάζουν οἰκογένειες καί ὅσοι κάμνουν μέ τούς συγγενεῖς τους ἀμαρτίες. Πλησίον εὕρισκετο ἄνθρωπος τις, ἀπό τὰ εἴκοσι νύχια κρεμασμένος, καί ἡ γλῶσσα του ἦτο ἔτσι δεμένη ὥστε δέν ἠμποροῦσε νά εἶπη οὔτε Κύριε ἐλέησον. Κατόπιν παρακλήσεως τῆς Θεοτόκου πρὸς τόν παντοδύναμον Θεόν, κατέφθασεν ἄγγελος, ὅστις ἔλυσεν τήν γλῶσσαν του καί εἶπεν τρεῖς φορές Κύριε ἐλέησον. Ὅταν δέ ἡ Θεοτόκος ἠρώτησεν, ποῖος ἦτο καί ποῖα ἦτο

ἡ ἀσχολία του ἐπί τῆς γῆς, τῆς ἀπεκρίθησαν ὅτι εἶχεν τήν οἰκονομικήν διαχείρησιν μιᾶς ἐκκλησίας. Οὗτος ὁμῶς δέν ἐφρόντιζεν, διά νά προσφέρῃ κάτι περισσότερον ἀλλά νά τρώῃ καί νά σπαταλᾷ ἀπό τά ἔτοιμα. Καί εἶδεν ἡ Θεοτόκος ἄνθρωπόν τινα κρεμασμένον ἀπό τά νύχια τῶν χεριῶν του καί τῶν ποδιῶν του καί ἔβγαιεν πῦρ ἀπό τό κεφάλι του καί κατέκαιεν τόν ἴδιον. Εἰς τήν ἐρώτησιν τῆς Θεοτόκου, περί τῶν πράξεών του ἀπήντησεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ· «Ἱερεὺς ἦτο καί οὐδόλως ἐτίμα τήν θέσιν του, ἐλειτούργη ἀναξίως, τόν ἅγιον ἄρτον ἐπεριφρόνει καί διαμέλιζεν, οἱ τίμιοι μαργαρίτες ἔπεφτον ἀπό τās χεῖρας του καί ὁ φοβερός θρόνος τοῦ Θεοῦ ἐσαλεύετο». Καί εἶπεν ἡ Θεοτόκος· «Δικαίως τιμωρεῖται.» Ἄλλος πάλιν ἐβασανίζετο πλησίον καί ἠρώτησεν ἡ Θεοτόκος περί αὐτοῦ. Ὁ δέ ἀρχάγγελος τῆς ἀπεκρίθη· «Οὗτος διάκος ἦν, καί ἐνῶ ἄλλους ἐδίδασκεν, ὁ ἴδιος ἐνέδιδεν εἰς τήν φιλαργυρίαν καί τόν θησαυρισμόν. Διά τοῦτο καί κολάζεται. Καί πλησίον ἄλλος ἀμαρτωλός ἐβασανίζετο. Οὗτος ἦτο ἀναγνώστης, καί παρ' ὅτι τούς ἀνθρώπους ἐδίδασκεν, δέν ἔκαμνεν διά τόν ἑαυτόν του αὐτά πού ἔλεγον αἱ γραφαί. Διό καί ἐτιμωρεῖτο. Καί ἀφοῦ εἶδον ὅλα αὐτά, ἐπρότεινεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ εἰς ἄλλον τόπον νά ὑπάγουν. Καί εἶδον ἕνα πύργον ὑψηλόν καί σκοτεινόν, εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ ὁποίου πολλοί ἄνδρες καί γυναῖκες ἀπό τά σκουλήκια τῆς κολάσεως κατετρῶγοντο. Δί' αὐτούς εἶπεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ὅτι ἦσαν μοναχοί, οἵτινες δέν ἐτίμησαν τό ἀγγελικόν σχῆμα, ἐντός δέ αὐτῶν εὕρισκοντο καί ἀρκετοί Πατριάρχαι καί

Μητροπολίται καί πολλοί ἄδικοι βασιλεῖς. Διό καί ἐτιμωροῦντο. Εἰς κοντινήν ἀπόστασιν εὕρισκετο κρεμασμένη ἄλλη γυνή ἀπό τά χέρια καί τά πόδια, ἔβγαινε δέ φλόγα καί κατέκαιεν αὐτήν. Ἐρωτηθεῖς ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, εἶπεν δι' αὐτήν καί τό ἀμάρτημά της, ὅτι δηλαδή ἐνώ ἦτο παπαδιά καί παρά τό χρέος της δέν ἐφύλαττεν τήν τιμήν της, ἀλλ' ἐπορνεύετο καί δι' αὐτόν τόν λόγον ἐτιμωρεῖτο. Παρομοίως ἄλλη γυνή πλησίον, εἰς μεγάλα βάσανα εὕρισκετο. Αὕτη ἦτο διακόμισσα ἀλλά δέν ἐτίμα τόν ἄνδρα της καί ἐπορνεύετο. Συνεπλήρωνε δέ ὅτι ὅταν ὁ σύζυγός της θά ἐγένετο ἱερεὺς τότε θά τόν ἐτίμα. Καί ἀφοῦ εἶδεν αὐτά ἡ Θεοτόκος, ἠρώτησεν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ· «Εἰς ποίαν κατέυθυνσιν νά ὑπάγωμεν τώρα;» Ἡ δέ Θεοτόκος ἀπήντησεν· «Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τό νότιον μέρος.» Καί ἀμέσως ἐκίνησεν ἡ χερουβική ἄμαξα τῆ συνοδεία τῶν τετρακοσίων ἀγγέλων, καί ἔφθασεν ἡ Θεοτόκος εἰς τό νότιον μέρος. Ἐκεῖ ἐπήγαζεν πύρινος ποταμός καί ἐκόχλαζεν καί τά κύματα ἦσαν μεγάλα ὡσάν σέ θάλασσαν λίαν τρικυμιώδη καί ἐβύθιζεν ἀμαρτωλοὺς εἰς μέγα βάθος. Ἐδάκρυσεν τότε ἡ Θεοτόκος καί ἠρώτησεν τόν ἀρχάγγελον Μιχαήλ ποιοί ἦσαν ἐκεῖνοι καί τί ἀμαρτήματα εἶχον διαπράξει. Ὁ δέ ἀρχάγγελος ἀπήντησεν· «Εἶναι ἐδῶ ὅλοι ὅσοι ἀδικοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους καί ὅσοι μεθοῦσαν καί παρελογίζοντο, καί ὅσοι ἔτρωγαν τοὺς κόπους τῶν ἄλλων καί ὅσοι μέ πονηρίαν ἔκλεβον ἄλλους, καί ὅσοι ἦσαν πλούσιοι καί δέν ἔδιδον ἐλεημοσύνην καί βοήθειαν εἰς τοὺς ἔχοντες ἀνάγκην, ἀλλ' ἔτρωγον καί ἔπινον ὡσάν τά ζῶα, καί ἄδικοι βασιλεῖς

καί δικαστές καί ὄσοι ἀσέβησαν καί ἔκαμνον ἀμαρτίας μέ μοναχές καί παπαδιές. Καί πάλιν εἶδεν ἡ Θεοτόκος μίαν γυναῖκα πού ἐκαίετο εἰς τήν φωτιάν καί τῆς ὁποίας τό ἀμάρτημα ἦτο ὅτι δέν ἐφύλαξεν τήν παρθενίαν της, καθ' ὅσον ἦτο μοναχή, ἀλλ' ἐπορνεύετο κρυφίως. Ἀκολουθῶς μετέβησαν εἰς ἄλλον τόπον, ὅπου ἦτο ὁ ποταμός μέγας καί σκοτεινός. Τό μέρος ἐκεῖ ἐλέγετο Τάρταρα. Ἦτο δέ ὁ ποταμός τρικυμιώδης καί ὑψηλά πύρινα κύματα ἐβύθιζον χιλιάδες ἀμαρτωλούς πρὶν αὐτοί προλάβουν νά εἴπουν ἔστω καί μίαν λέξιν. Καί ἦτο ἡ θεά τῶν βασανιζομένων φρικτή καί ἡ τιμωρία των μεγάλη. Ἦλθον τότε οἱ ἄγγελοι οἱ φύλακες τῆς κολάσεως καί ἐχαιρέτησαν τήν Θεοτόκον καί τόν ἀρχάγγελον Μιχαήλ. Καί εἶπον οἱ ἄγγελοι τρεῖς φορές· «Κύριε ἐλέησον» καί ἀμέσως ἐκόπασεν ἡ τρικυμία, ἔπεσαν τά κύματα, καί τά σώματα τῶν ἀμαρτωλῶν ἦλθον εἰς τήν ἐπιφάνειαν. Τότε ἡ Θεοτόκος ἠρώτησεν· «Ποιοί εἶναι τοῦτοι καί τί ἀμαρτήματα ἔχουν κάνει». Καί τότε ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ εἶπεν· «Ὅλοι αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐσταύρωσαν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Λυτρωτήν τοῦ κόσμου, καί ἀκόμη ὄλοι ὄσοι δέν ἐπίστευσαν εἰς τήν μίαν καί μοναδικήν θρησκείαν, καί ὄσοι δηλητηρίασαν τούς ἀνθρώπους καί ὄσαι γυναῖκαι ἔπνιξαν τά τέκνα των καί ὄσαι ἠσχολήθησαν μέ τήν μαγικήν τέχνην». Εἶπεν τότε ἡ Θεοτόκος· «Καλλίτερον νά μήν εἶχον γεννηθεῖ.» Καί ἤρχισεν πάλιν ὁ ἀναβρασμός καί τά τεράστια κύματα νά ἀναδεύουν τίς χιλιάδες τῶν ἀμαρτωλῶν καί νά τούς βυθίζουν εἰς ἀπροσμέτρητα βάθη. Εἶπεν τότε εἰς τήν Θεοτόκον ὁ ἀρχάγ-

γελος Μιχαήλ· «Εἰς τὴν κόλασιν ταύτην ὅποιος περάσει, δέν ἔχει λυτρωμόν.» Καί ἐξεκίνησαν δι' ἄλλο μέρος. Ὅταν ἔφθασαν, εἶδαν λίμνες πύρινες, ὅπου ἔκαίετο πίσσα καί κατράμι καί εὕρισκετο ἐκεῖ μέσα πλῆθος ἀνδρῶν καί γυναικῶν καί ἄλλοι ἀπό αὐτούς εὕρισκοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐνῶ ἄλλοι δέν ἐφαίνοντο καί μετὰ βίας ἠκούγοντο οἱ φωνές των. Καί τότε ἡ Θεοτόκος ἠρώτησεν τόν ἀρχάγγελον Μιχαήλ· «Τί ἔχουν κάμνει αὐτοί καί εὕρισκονται εἰς τόν τρομερόν αὐτόν τόπον.» Καί ὁ ἀρχάγγελος ἀπήντησεν· «Εἰς τόν τόπον τοῦτον εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀμάρτησαν μέ τάς ἀδελφάς των, καί μέ τάς ἐξαδέλφας των, καί μέ τάς πεθεράς των, καί μέ τάς μητριάς των καί ὅλοι ὅσοι ἐπρόρνευσαν μέ ἀγνώστους πρὸς αὐτούς γυναίκας καί λυτρωμόν τοῦτοι πλέον δέν ἔχουν. Ἐδῶ εὕρισκονται ἀκόμη ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀκούσει τάς ἀγίας γραφάς καί ἐγέλασαν καί ἐψευδομαρτήρησαν καί ἐζημίωσαν τοὺς πένητας καί τάς χήρας μέ τά ὄρφανά των καί ἐλεημοσύνη δέν ἔδωσαν καί ὅσοι ἀπέθαναν δίχως νά ἔχουν μετανοήση ἢ ὅσοι δέν ἔζησαν ἐν δικαιοσύνη.» Ἐλυπήθη πολύ ἡ Θεοτόκος βλέπουσα ὅλα αὐτά καί εἶπεν τότε εἰς τόν ἀρχάγγελον Μιχαήλ· «Νά συναχθῆ ἡ πανστρατιά τῶν ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων καί ὄλων τῶν ἁγίων καί ὁσίων καί μαρτύρων, καί ἄς προσευχηθῶμεν εἰς τόν πανάγαθον Θεόν, ἵνα σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπό τὴν αἰώνιον τιμωρίαν. Ὁ δέ ἀρχάγγελος τῆς ἀπήντησεν· «Κεχαριτωμένη Δέσποινα τοῦ Κόσμου, ἐπτάκις ἡμερησίως προσευχόμενοι εἰς τόν παντοδύναμον Θεόν παρακαλοῦμεν Αὐτόν νά σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀλλά δέν εἰσακουόμεθα.» Καί τό-

τε εἶπεν ἡ Θεοτόκος· «Ἔως ὑπάγωμεν ἐνώπιον τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Σύμπαντος.» Καί εὐθύς εὐρέθησαν ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορος. Εἶπεν τότε ἡ Θεοτόκος· «Πανάγαθε καί Παντοδύναμε Δέσποτα, ἐλέησον αὐτούς τούς ἀμαρτωλούς, καθ' ὅσον πολλά βάσανα ἔχουν εἰς τήν κόλασιν.» Καί τότε ἠκούσθη ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ λέγουσα· «Δέν θέλω νά τούς ἐλεήσω, διότι οὐδέν καλόν εἰς ὄλην των τήν ζωήν ἔπραξαν. Δέν ἐτίμησαν τούς ἀδελφούς των, καί δέν ἐφρόντισαν διά τούς πτωχοῦς οὔτε ἐτίμησαν καί ὕμνησαν τό ὄνομά μου. Δέν ἐφύλαξον τάς ἐντολάς μου. Δέν ἐκράτησαν τήν ἀγίαν μου Κυριακήν καθώς καί τάς ἐορτάς τῶν ἀγίων, ἀλλ' ἐχρησιμοποιοῦν τάς ἡμέρας αὐτάς διά νά ἐργάζωνται καί νά ἀνοσιουργοῦν. Δέν προσέδραμον μέ εὐλάβειαν εἰς τήν ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἶχον ὄλον τόν χρόνον διά νά διασκεδάζουν εἰς τά καταγώγια καί τούς σκοτεινοῦς τόπους φθορᾶς τῆς ψυχῆς των.» Καί πάλιν ἡ Θεοτόκος προσέπεσεν καί παρακάλεσεν τόν Θεόν, ἵνα τούς ἀμαρτωλούς συγχωρήσῃ καί ἀπό τούς βασανιστηρίους τόπους τούς ἐκβάλλῃ. Καί τότε ἤκουσεν τήν φοβεράν φωνήν τοῦ Θεοῦ λέγουσα· «Ὅποιοις τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ του δέν ἐτίμησεν δέν θέλω νά τόν τιμήσω καί ἐγώ. Ἐγώ ἔπλασα τόν ἄνθρωπον, δίδων εἰς αὐτόν ζωήν καί τόν κατέστησα ἄρχοντα τοῦ Παραδείσου. Καί οὗτος δέν ἐκράτησεν τήν ἐντολήν μου, μή ἔχων πλέον θέσιν ἐκεῖ. Διά τήν σωτηρίαν δέ τοῦ ἀνθρώπου κατήλθον ἐπί τῆς γῆς καί ἐνανθρωπίσθην καί τότε οἱ ἄνθρωποι, τά δημιουργήματά μου, μέ περιγέλασαν καί μέ ὕβρισαν καί μέ ἐνέπαιξαν ἐνδύοντάς με μέ τήν

χλαμύδα τοῦ Βασιλέως καί μου ἐφόρεσαν τόν ἀκάνθινον στέφανον, ὡς στέμμα τῆς βασιλείας μου, καί μέ ἀνέβασαν εἰς τόν σταυρόν, ἵνα μέ τιμωρήσουν ὡς τόν χειρότερον ληστήν. Καί ἐκέντησαν τήν ἀγίαν μου πλευράν, ἐξ ἧς αἷμα καί ὕδωρ ἐξῆλθεν καί μέ ἐπότισαν χολήν καί ξύδι ὅταν ἐδίψασα, καί μέ ἐνεταφίασαν, κάμνοντες ὅλα αὐτά τά ἀνοσιουργήματα καί ἀποτροπαιες πράξεις. Καί κατήλθον εἰς τόν Ἄδην καί εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀνεστήθην εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί ἀνέστησα νεκροὺς καί μετὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀνελήφθην εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Πᾶν ὅτι ἔταξα εἰς τό ἀνθρώπινον γένος τό πραγματοποιοίησα, καί οὗτοι δέν ἐκράτησαν ὅτι τοὺς παρήγγειλα. Διατί νά τοὺς λυπηθῶ καί νά τοὺς ἐλεήσω.» Ἄφου δέ ἤκουσεν ἡ Θεοτόκος τοὺς φρικτοὺς τούτους λόγους ἐζήτησεν νά συναχθοῦν τά τάγματα τῶν ἀγγέλων καί τῶν ἀρχαγγέλων καί νά προσέλθουν ὁ βαπτιστής Ἰωάννης, καί οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι καί οἱ ἄλλοι ἑβδομήκοντα, καί οἱ προφῆτες σὺν τοὺς μάρτυρας καί τοὺς λοιποὺς ἀγίους καί ὁσίους. Καί ἀφου ἐσυνάχθησαν ὅλοι αὐτοί εἶπεν ἡ Θεοτόκος· «Ἄς προσπέσωμεν καί ἄς δεηθῶμεν διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἵνα μή ὁ παντοδύναμος Θεός ἀποδώσῃ τά τῶν ἔργων των ἀλλὰ κατὰ τά ἐλέη του καί συγχωρήσῃ αὐτούς. Καί πράγματι ἐπροσεύχοντο ἡ Θεοτόκος ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀγίων καί τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων. Καί τότε ἤκουσον καί πάλιν τήν φωνήν τοῦ Θεοῦ λέγουσα· «Πρός τί μέ παρακαλεῖτε καί διὰ τί προσεύχεσθε.» Καί ἀπολογηθέντες οὗτοι εἶπον· «Πανάγαθε καί Παντοδύναμε Πλάστη καί Κύριε τοῦ Σύμπαντος, εἰσάκουσόν μας καί ἐλέ-

ησον τούς ἀμαρτωλούς.» Καί εἶπεν τότε ὁ Πανάγαθος Θεός· «Πρός χάριν τῆς παναχράντου Μητρός μου καί τῶν ἀρχαγγέλων καί τῶν ἀγγέλων καί ὄλων μου τῶν ἀγίων, δίδω ἀνάπαυσιν εἰς τούς ἀμαρτωλούς ἡμέρας πεντήκοντα καί ἑπτὰ ἤτοι ἀπό τήν Κυριακήν τῆς Ἀναστάσεώς μου ἕως τῶν ἀγίων Πάντων. Καί ἀκούσαντες αὐτά τά λόγια οἱ ἅγιοι καί οἱ ἄγγελοι εἶπον ὡς μέ μίαν φωνήν· «Εὐχαριστοῦμεν Σε Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καί βασιλεύοντος, ὡς εἰσακούσας τήν δέησίν μας καί δώσας ἀνάπαυσιν εἰς τούς ἀμαρτωλούς.» Καί τότε ἠκούσθη ἐκ νέου ἡ φωνή τοῦ Κυρίου λέγουσα· «Ὑπάγετε τήν Θεοτόκον εἰς τόν Παράδεισον, ἵνα ἰδῆ τούς ἐκλεκτούς ἀγίους μου καί νά εὐφρανθῆ.» Καί ἀμέσως ἐκίνησεν ἡ χερουβική ἄμαξα ὁμοῦ μετά τῶν τετρακοσίων ἀγγέλων καί ἔφερον τήν Θεοτόκον εἰς τόν Παράδεισον. Καί ἦτο ἐκεῖ ἡ λάμψις πολὺ μεγάλη. Πατριάρχες, μητροπολίτες, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διάκονοι, μοναχοί καί μοναχές, ψάλτες, ἀναγνώστες, βασιλεῖς, δικαστές καί ἄρχοντες ὑμνοῦσαν καί δοξολογοῦσαν τόν Ποιητήν τοῦ Σύμπαντος καί ἔλαμπον ὡς ὁ ἥλιος. Καί τότε ἠρώτησεν ἡ Θεοτόκος· «Ποιοί εἶναι αὐτοί καί ποίας ἀρετάς διέπραξαν;» Ἀπαντήσας ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ εἶπεν· «Εἶναι ὄλοι ὅσοι ἔκαμαν θεάρεστα ἔργα εἰς τόν ἐπίγειον κόσμον καί κατεπάτησαν τό ψεῦδος καί τήν ψευδομαρτυρίαν καί τήν ἀδικίαν ἐνίκησαν καί μέ θάρρος καί παρρησίαν ἐκράτησαν τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καί τά παραγγέλματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί εἶναι οἱ δίκαιοι καί οἱ εὐσεβεῖς μάρτυρες καί ὄλοι ὅσοι ἐτίμησαν τόν Παντοκράτορα Θεόν, τόν

Υἰόν αὐτοῦ καί τό ἅγιον Πνεῦμα. Μαζί τους εὐρίσκονται καί ὅλοι ὅσοι ἔκαμαν ἐλεημοσύνες καί φιλανθρωπίες καί ἄλλα θεάρεστα ἔργα καί τόν λόγον τοῦ Θεοῦ μέ πίστην ἔσπειραν. Ἀλλοίμονο εἰς ὅσους τόν λόγον τοῦ Θεοῦ δέν ἤκουσον καί τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ δέν ἐτήρησαν, καί δέν ἐφυλάχθησαν νά μήν κάνουν ἀμαρτίας καί ἀδικήματα, ἀλλ' ἐκεῖνοι πού ἔχουν τήν ἁγίαν ἀποκάλυψιν νά τήν ἀναγιγνώσκουν μέ φόβον καί πίστιν. Οὗτοι θά λάβουν χάριν ὅταν ἔλθῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμή καί προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ καί ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.
